Kemalizmin tek engeli Risale-i Nur

CHP'nin yirmi yedi yıllık tek parti diktasının en çok iz bırakan isimlerinden, 1938 yılında getirildiği Millî Eğitim Bakanlığında resmî ideoloji paralelinde bugün dahi hâlâ konuşulan icraatlara imza atmış olan Hasan Ali Yücel acaba Risâle-i Nur için ne düşünüyordu?

İşte Yücel'in bu konudaki beyanları:

"Bediüzzaman'ın yaydığı dinî fikirler, eski hocalar, softalar gibi ürkütücü, korkutucu, Cehenneme batırıp çıkarıcı değildir. '

"Kàle-kìle'lerle (Dedi ki-denildi ki: muhtevası nakil ve rivayetlerin tekrarından ibaret klâsik din kitaplarında en çok kullanılan kalıplardan biri) dini yayıcı eski kitaplara muhalif olarak, aklın ve mantığın kandırılabileceği, güya Kur'ân'dan ilham ve feyiz alıp ispat ve izahat metodunu takip ederek, millet ve gençliğimizi aldatarak onları dinle zehirleyen risâlelerdir.

"Bundan dolayı bizim için tek tehlike ve engel, bakkal defterlerine Arap harfleriyle yazılarak yayınlanan o karanlıklı kitaplardır.

"O İslâmcı şahsın kitaplarının okul ve halk muhitinde yayılması, biz aydınların aydın fikirleri vatanımıza yerleştirme çabasında en büyük bir engel teşkil etmektedir.

"Bu zorunlu durumun ortadan kaldırılmasından başka bir hal çaresi yoktur kanısındayım.

"Hükümetin, gizli olarak faaliyet halinde bulunan bu din yayıcılığının muhakkak surette durdurulması yolunda aktif icraatlara âcilen girişmesi gerekir intibaındayım..."

Tek parti devrinin gözde isimlerinden, Kemalist-komünist sentezini kendi şahsında gerçekleştiren Zekeriya Sertel de şöyle diyormuş:

"Bediüzzaman Said Nursî sağ kaldıkça ve eserlerinin intişarına zecrî tedbirlerle set çekilmedikçe, bizim ideolojimizin bu memlekette halk tarafından kabullenilip gelişmesine imkân ve ihtimal yoktur kanısındayız."

Bu iki şahsın aktardığımız beyanları, Zübeyir Gündüzalp'in 1969 senesinde zamanın Başbakanı Süleyman Demirel'e hitaben yazdığı mektupta yer alıyor. (Bkz. Necmeddin Şahiner, Nura Adanan Bir Ömür: Zübeyir Abi, s. 162)

Gündüzalp'in bu sözleri aktarma sebebi şu:

"Din düşmanları, din, dindarlar, Bediüzzaman'ın Nur Risâleleri ve talebeleri hakkında yalan ve iftiralar üreterek bunları

ihtiva eden uydurma belgeler hazırlayıp hükümeti yönlendirmeye; din, dindarlar, Nur Risâleleri ve talebeleri aleyhinde kanun ve icraat yapmaya zorlayabilir ve böylece milleti hükümet aleyhine geçirmeye çalışabilirler. Buna karşı çok dikkatli olunmalı."
İktidar tekelini elinde tuttukları ve bu iktidarı amansız bir diktatörlük şeklinde tatbik ettikleri devirlerde CHP kadroları dindarlara ve Nur Talebelerine yönelik amansız baskı politikalarını bizzat ve doğrudan uygulamaya koyuyorlardı.
1950'de muhalefete düştükten sonra ise bu işi Demokrat hükümete de yaptırmak için her türlü hile ve desiseye başvuruyor; Emirdağ mektuplarından birinde ifade edildiği gibi "Hükümet Demokratlara geçtiyse de saltanat hâlâ bizde" diyerek, bürokrasideki güç ve etkinliklerinin devam ettiği mesajını bu şekilde veriyor; böylece hem dindarlara yönelik baskıların devam etmesini, hem de bu yolla milletin yeni hükümetten de soğuyup ümit kesmesini sağlamaya çalışıyorlardı.
Ve asıl hedefin Bediüzzaman, Risâle-i Nur ve talebeleri olması işin özünü teşkil ediyordu.
Çünkü Risâle-i Nur'un yayılması, onların tamamen aksi yöndeki fikir ve ideolojilerini halka ve bilhassa yeni nesillere benimsetmelerini engelleyen en büyük manevî seddi oluşturuyordu.
Bu muhkem seddin inşasına mani olmak için devletin bütün gücünü ve imkânlarını seferber ettiler. Bediüzzaman'ı yıldırmak, etrafında inançlı ve şuurlu bir cemaatin teşekkülüne meydan vermemek, milleti onlardan uzak tutmak ve Risâle-i Nur'un yayılıp okunmasını engellemek için her türlü hukuk dışı yola başvurdular.
Ama başaramadılar; zafer, inananların oldu.

NURCULUK VE KEMALİSTLER

Prof. Dr. Şerif Mardin, "Bediüzzaman Said Nursî Olayı: Modern Türkiye'de Din ve Toplumsal Değişim" adlı kitabı ile Kemalistlerin Nurculuğa peşin hükümlü ve saldırgan yaklaşımlarını yerden yere vuruyor. Yanı sıra, Marksist ve "liberal" aydınların da.
Kitabının 68. sayfasında "Nurcu hareket"in, "adına modernizasyon denilen geniş, yetersiz tanımlanmış ve bir ölçüde muğlâk süreç içinde kendine ayrık ve özgün bir yer açlığı" fikrini ortaya atan Prof. Mardin, bu fikrin, "günümüzün Marksist, Kemalist ya da 'liberal' entelijansiyasının şiddetli itirazlarıyla karşılaşacağı"nı söylüyor. Ve devamla şunları yazıyor:
"Bu düşünceler Nurculuk hareketini Türkiye Cumhuriyetinde görülen gerici ve karanlık yönelimler arasında en tehlikelilerinden biri olarak değerlendirmişlerdir. Bu kesimler nezdinde Nurcu hareket, …Nakşibendi hareketi ile aynı safta görülmektedir. Böylesine düşmanca bir bakış açısının bunca ateşli bir biçimde neden sahiplenildiğine ilişkin mâkul bazı nedenler ileri sürülebilir. Bunlardan birincisi ve en sarihi, Kemalist Cumhuriyet'te, toplumsal yaşama—ve muhtemelen de—siyasî sistemlere dinsel bir temel oluşturmayı amaçlayan hareketlerin şiddetle dışlanmasıdır. İkinci bir nokta da Nurcu hareketin materyalizme saldırması, böylelikle de Kemalizmin pozitivist felsefî temellerini tahribe yönelmesidir."
Mardin, sözün burasında entelektüellerin tavrı için şu eleştirileri getiriyor:
"Nurcu hareketin entelektüeller tarafından bir kalemde reddedilmesi bir paradoksa yol açmıştır: Entelijansiya, bu hareketin laik cumhuriyetçi rejim açısından oluşturduğu tehlikeleri vurgularken aynı hareketin sosyolojik dinamiğini kavrama yönünde hiçbir girişimde bulunmamıştır. Böylesine yalınkat tutum alanlar arasında; Kemalistler başta gelmektedir. Bu yüzden de ortada, Nurcu hareketin nesnel olarak belirlenebilir bir alan içerisinde hareket edebilen yeteneğine ilişkin herhangi bir çalışma bulunmamaktadır."
Bu tesbitler, Kemalist yobazlığın da sonunun geldiğini gösteriyor. Artık ard niyetli, peşin hükümlü, yalan yanlış iddialarla netice almanın mümkün olmadığı anlaşılmıştır. Nurculuk, bu toprağın gerçeklerinden biridir. Dolayısıyla bu ülkede yaşayan herkes, özellikle de aydınlarımız, bu gerçeğe hür fikirle yaklaşmak, bu hareketin dinamiklerini anlamak için gayret göstermek mecburiyetindedirler.